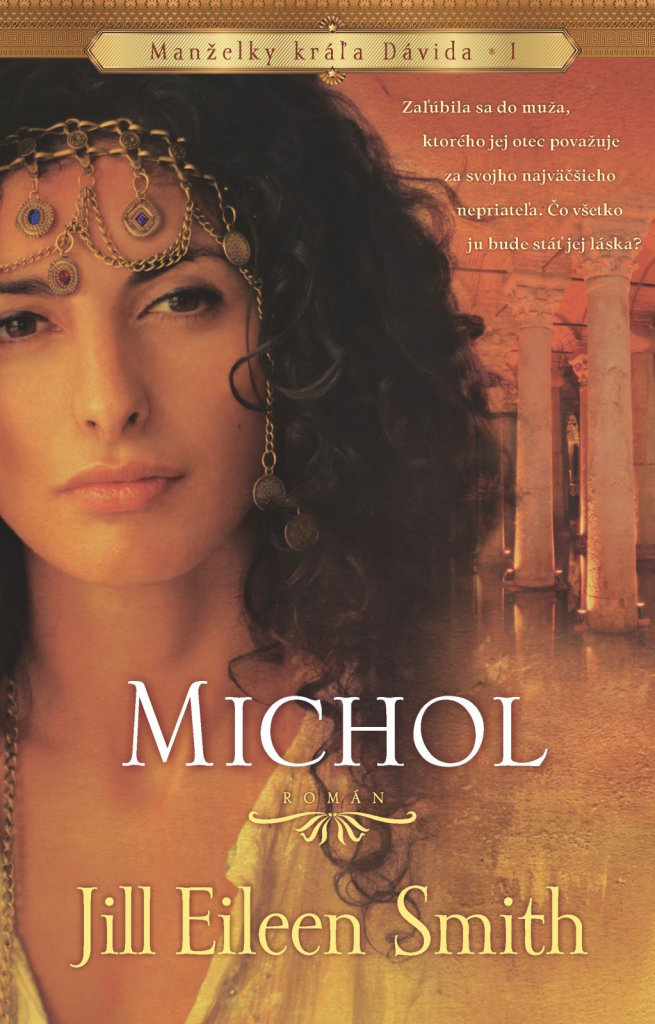

Manželky kráľa Dávida * I

Zalúbila sa do muža,
ktorého jej otec považuje
za svojho najväčšieho
nepriateľa. Čo všetko
ju bude stáť jej láska?

MICHOL

ROMÁN

Jill Eileen Smith

MICHOL

MICHOL

ROMÁN

JILL EILEEN SMITH

Copyright 2009 by Jill Eileen Smith

Originally published in English under the title Michal by Revell,
a division of Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan,
49516, U.S.A.

All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tohto diela nesmie byť nahrávaná na video, skenovaná, fotená a elektronicky prenášaná bez povolenia vydavateľa, okrem krátkych ukážok pre potreby článkov a recenzií.

JILL EILEEN SMITH

MICHOL

Vydavateľ: Christian Project Support, s. r. o., © 2025

Rožňavská 17, 831 04 Bratislava

www.ver.sk, objednavky@ver.sk

Preklad: Eva Simo Pelzlová

Jazyková korektúra: Veronika Liptáková

Editorské práce: Mária Štefáková

Grafická úprava: www.christianstudio.sk

Použité citáty z Biblie: Sväté písmo Starého i Nového zákona, SSV, Trnava, 2014, in: www.biblia.sk. (Všetky mená a názvy sú použité z tohto prekladu okrem dvoch – Hadriel a Gabaa, ktoré sú použité z ekumenického prekladu ako Adriel a Gibeá.)

Tlač: Alfa print, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN papierovej knihy: 978-80-8231-252-5

ISBN pdf knihy: 978-80-8231- 253-2

ISBN epub knihy: 978-80-8231- 254-9

ISBN mobi knihy: 978-80-8231- 255-6

PRVÁ ČASŤ

„A keď prišiel na Šaula duch od Pána, vzal Dávid do ruky gitaru a hral. Šaulovi sa uľavilo a bolo mu lepšie, zlý duch od neho odstúpil.“

Prvá kniha Samuelova 16, 23

„Šaulova dcéra Michol sa zamilovala do Dávida. Oznámila to Šaulovi a bolo mu to povôli.“

Prvá kniha Samuelova 18, 20

1

Gibea 1023 pred n. l.

Michol sa prikrčila, okolo hlavy jej preletel úlomok keramiky. Ustúpila o krok dozadu do tieňa, chytila sa kamennej steny a oprela sa o ňu.

„Nie! Prosím! Moju alabastrovú vázu nie!“

Keď Michol počula matkin prenikavý hlas, zarazila sa. Potichu sa zakrádala k ťažkým dreveným dverám a nakukla do matkinej priestrannej izby, z ktorej sa práve stalo bojisko.

Jej otec, kráľ Izraela, držal v rukách nad hlavou drahú egyptskú vázu a posmešne hľadel pred seba.

„Prosím, Šaul!“ matka sa vrhla pred neho, jemné rúcho jej spadlo z ramena. Chytila vázu a snažila sa mu ju vytrhnúť z rúk.

Michol zatajila dych. Vari matka stratila rozum?

Mala by odvieť otcovu pozornosť. Alebo odtiahnuť matku preč, skôr než zomrie pri snahe ochrániť ten hlúpy kus keramiky.

„Daj mi... moju vázu!“

Jej otec sa strašidelne zasmial. Potiahol matku za tuniku a bolo počuť trhanie látky. Matka silno chytila vázu a vytrhla mu ju zo zovretia. Otec zakríčal a zhodil matku na modré dlaždice. Váza sa pod jej váhou rozbila.

Matkine výkriky zanikli. V miestnosti sa rozhostilo ticho. Michol sa prikrčila.

Otec klesol na kolená, tvár si držal v dlaniach. Z kúta, kde ležala matka, sa ozýval tichý plač. Prešlo pár minút.

Michol vrhla rýchly pohľad na otca a ponáhľala sa k matke. „Si v poriadku, mami?“ Všimla si ranu na jej ruke. „Krvácaš.“

„Moja váza...“

Skutočne dokázala myslieť len na toto? „Kúpime novú vázu, mama.“ Táto váza bola v rodine jej matky od exodu, takže mala už niekoľko storočí.

„Strážte!“ zavolala Michol a dúfala, že ju bude počuť aspoň jeden z tých zbabelcov. Otec prenikavo zakvílil a to ju vystrašilo. Potom začal stonať, jeho telo, oblečené do purpuru, sa zdvihlo z podlahy. Všimla si, ako mu v šedých očiach horel temný, tlejúci hnev.

Michol potiahla matku za ruku, zohla sa a zašepkala jej do ucha: „Pod', mami. Pod'me!“

Matka si pritísla k hrudi úlomok keramiky. „Nemôžem.“ Michol zafala zuby a želala si, aby mohla niekam odletieť ako vták. Niekam ďaleko od Gibey a otcovho nepredvídateľného hnevu.

„Zavolám Jonatána,“ povedala. Jej brat bol jediným človekom, ktorý dokázal kráľa upokojiť, keď sa takto rozohnil. A čo bolo ešte dôležitejšie, jej brat mohol vydať príkaz, aby poslali po speváka.

Dávid. Keď naňho pomyslela, v žalúdku pocítila chvenie.

„Pod' sem, dcéra.“

Bez slova hľadela na svojho otca, jeho pohľad ju pripútal k podlahe.

„Neublížim ti.“

Tie slová už počula veľakrát, ale to, čo jej sľuboval, väčšinou zmizlo ako voda v rozpálenom piesku. Michol držala jazyk za zubami, prekvapilo ju, že zostala pokojná. Už šesť mesiacov znášala otcove nálady a až potom prišla na to, ako tieto situácie zvládnuť. V každom prípade, držať sa ďaleko od neho jej pripadalo ako najlepšia možnosť.

Chcela utiecť k dverám, ale nepodarilo sa jej urobiť ani tri kroky a otec ju chytil za predlaktie. „Pusti ma, dovoľ mi odísť!“

No on si ju pritiahol bližšie k hrudi. „Myslíš si, že dokážeš utiecť bojovníkovi, dcéra?“ Jeho prsty sa jej zaryli do tela.

„Povedal si, že mi neublížiš!“ So slzami v očiach sa snažila vyslobodiť. „Prečo, otec? Prečo to robíš?“ Trhla rukou, lebo ju veľmi bolel jeho stisk. Vedela, že bude mať modrinu.

Matkin plač postupne prerástol do hlasného náreku.

Michol cítila, ako otec pomaly uvoľnil stisk a pustil ju.

„Nemal som...“ Rozhliadol sa po miestnosti, v tvári mal zranený výraz. Jednu ruku zdvihol k spánku, potom opäť klesol na podlahu. Stonal a prsty zaboril do vlasov dlhých po plecia.

Michol by ho v tej chvíli najradšej kopla a začala udierať päťami, ale nespravila to. Namiesto toho sa nadýchla, aby sa upokojila, a položila ruku otcovi na hlavu.

„Neboj sa, otče. Čoskoro tu bude harfista a bude ti lepšie.“ Keď nereagoval, vykĺzla z miestnosti. V jej vnútri sa miešali pocity zúfalstva a odporu.

Michol sa ponáhľala po chodníku z dláždených kameňov, potom náhle zastavila pred strážcom. „Joas, prived' Martu, aby pomohla mojej matke. Je zranená.“ Strážnik sa ponáhľal preč. Michol vybehla na nádvorie, kde sedel Jonatán s jej bratmi Abinadabom a Melchisuom a olejom si natierali kožené náprsné panciere. „Jonatán, musíš hneď ísť.“ Naklonila sa dopredu a nadýchla sa. „Démoni opäť trápia otca.“

Jonatán zhodil zo seba látku od oleja, štít položil na kamennú lavicu a postavil sa. „Rýchlo mi povedz, čo urobil?“

Michol mu napochytno opísala to, čo videla v matkiných komnatách, vety sa jej plietli. Obočie jej brata sa nadvihlo, zaťal čelusť.

„Je to s ním čoraz horšie,“ povedala a snažila sa držať krok s Jonatánom. Jeho dlhé nohy ho niesli rýchlejšie, takže za ním

zaostávala. „Čo budeme robiť?“ Nepáčilo sa jej, keď v jej hlase znela panika a zúfalstvo, ale Jonatán si to nevšimol.

„Pošlite po speváka,“ povedal Abinadab a dobehol ich. „V dome je vždy pokoj od jeho šialenstva, keď spevák brnká na tie svoje struny.“

„Poslal som poňho včera.“ Jonatán sa zastavil pri vchode do háremu ich otca. „Veľmi ju zranil?“ spýtal sa Michol.

„Porezala sa na ruke a možno bude mať pár modrín. Dala som zavolať Martu.“

„S tou jeho povahou je zázrak, že ju nezabil,“ zamračil sa Abinadab.

„Hovor úctivo, brat. Stále je to náš otec a kráľ.“

„Nespráva sa ako kráľ,“ doplnila Michol, ale hneď si aj želala vrátiť tie slová späť.

„Možno nie, ale stále musíme pamätať na to, že je Pánov pomazaný.“

Michol si povzdychla a cítila sa oveľa staršia než na pätnásť rokov. Z komnát jej matky vyšiel strážca, kráľ sa opieral o jeho rameno. Ustúpili nabok a umožnili kráľovi prejsť. V očiach mal otupený výraz, akoby sa pozeral cez nich.

„Nie je to dobrý kráľ,“ zašepkala Michol, keď ich otec zabočil do chodby, ktorá viedla k jeho komnatám.

Jonatán jej položil ruku na rameno. Michol sa na neho pozrela. „V tomto musíme dôverovať Pánovi, Michol.“ Potom kráčal ďalej k izbe ich matky. Jeho úprimný výraz tváre vniesol do jej srdca kúsok nádeje, ale už o sekundu neskôr začala opäť pochybovať.

„Prečo teda Pán nášho otca opustil?“ spýtala sa. Túto otázku si kládla od toho dňa, keď sa ich otec vrátil z bitky s Amalekitmi, otrasený do špiku kostí. Nikdy o tom nehovoril a ona to túžila pochopiť. „Prosím ťa, Jonatán, ty vieš, prečo sa nám zdá, že Najvyšší akoby otcovi nepomáhal, ale skôr ho trápil?“

Jonatán prekročil prah komnát ich matky. Michol videla mamu, ako odpočíva na pohovke s Martou po boku.

„Spevák zmierni otcove starosti,“ povedal. „Nad ostatným sa netráp.“ Dotkol sa jej ruky. „Ja to tu zvládnem.“

Michol prikývla, uľavilo sa jej, že sa zbavila celého toho trápenia. Podvihla si sukňu a rozbehla sa k vonkajšej časti paláцovej kuchyne, kde kamenné schody viedli na vyhliadkovú plošinu na streche. *Dávid*. Ak poňho Jonatán už poslal, mohol by sa práve teraz blížiť ku kopcu z Betlehema. Z tejto strechy by ho mohla uvidieť.

Obišla roh, ktorý bol najbližšie k hlineným peciam, odtiaľ sa šírila vôňa cesnaku a póru a miešala sa s kvasnicovými vôňami pečeného chleba. Zaškŕkalo jej v žalúdku, ale pritísila si ruku k pásu a chytila sa zábradlia. Zdvihla nohu, aby vystúpila na prvý schod, keď v tom začula otcov krik a nálada jej opäť poklesla. Všimla si, že za ňou prichádza jej sestra Merob. Tmavé vlasy jej padali na ramená ako vodopád pod modrým závojom, ruky mala prekrížené v arogantnej póze staršej sestry. Michol občas v sestriných chladných očiach a prísnom úsmevе videla záblesky podobnosti s otcom. Striaslo ju, keď na to pomyslela.

„Tu si. Matka ťa potrebuje,“ povedala Merob.

Michol si povzdychla. „Je s ňou Jonatán. Mňa nepotrebuje.“ Chcela sa vyhnúť stretnutiu s matkou, aby nemusela plniť jej požiadavky.

Merob zdvihla bradu. „Samozrejme, že ťa potrebuje. Vždy chce byť len s tebou.“ Prestúpila z jednej nohy na druhú. „Radšej sa poponáhľaj – vieš, aká je.“

Áno. Michol to vedela až príliš dobre.

Ale nič v jej vnútri sa búrilo, preto sa zastavila. V poslednom čase bola matka rovnako nerozumná ako otec. Dokonca zašla tak ďaleko, že do paláca priniesla modly terafim. Michol mala z bôžikov v ich dome zimomriavky zakaždým, keď ich uvidela.

Pozrela na strechu a potom späť na sestru. „O chvíľu prídem.“ Skôr než mohla Merob protestovať, Michol sa vyškriabala po kamenných schodoch na vyhliadkové miesto medzi dvoma vežami.

Vietor jej povieval závojom. Chytila sa nízkej kamennej hradby, naklonila sa dopredu a hľadela do diaľky. Zažmúrila oči pred slnečnými lúčmi, ktoré sa leskli pri západe slnka.

Dávid.

Jeho meno jej v srdci znelo ako hudba. Unavene sa oprela o kamenný múrik a vydýchla si. Otcove šialené výkriky sa odrážali od žulových stien v paláci a prenikali cez zatvorené okná.

Už o chvíľu cez impozantnú bránu Gibey prejde na oslovi harfista a pôjde priamo k jej otcovi.

Ach, prosím, ponáhľaj sa!

Začula náhly, uši trhajúci výkrik, pri ktorom sa jej srdce silno rozbúšilo. Dlaňami si zakryla uši a zakolísala sa.

Môj Boh, prečo? Prečo sa môj otec takto správa?

Michol potlačila vzlykanie, nahla sa cez zábradlie a pevne verila, že uvidí vytúženého človeka. Pravdupovediac, ona potrebovala čaro jeho spievania a hudby takmer rovnako ako jej otec. Pri jeho hudbe možno ustúpi jej strach a zastavia sa jej úzkostné myšlienky. Ponáhľala sa na druhý koniec strechy. Prsty sa jej chveli, zapletené vlasy si prehodila za chrbát a zahľadela sa smerom ku kopcom. Krása západu slnka na chvíľu upokojila jej napnuté nervy.

Prosím, príd! Nech na teba nemusíme čakať ďalší deň.

Otcovo hrdelné kvílenie, ktoré prichádzalo zdola, rozdrvilo jej krehký pokoj na prach. Zdvihla päste do vzduchu a zakričala.

Južnú stenu kráľovského dvora lemovali čalúnené pohovky, na ktorých sedela Michol vedľa svojej matky a sestry. Pohľady upierali na speváka. Hoci bolo už dlho po zotmení, Dávid konečne prišiel. Jeho sladká hudba Michol lákala, struny jeho harfy napodobňovali trilkovanie slávika. Zavrela oči a predstavila si modrozelené kaskádové vody Engadi. Jej napätie aj obavy sa vytratili.

Dávid. Vyslovila jeho meno nahlas? Ale Dávidov pohľad sa sústredil na jej otca. Kráľ Šaul už nebol v takom šialenom stave ako pred niekoľkými hodinami. Teraz mal jasné oči a úsmev na

perách. Michol pocítila v srdci niečo, čo sa podobalo súcitu. Keď bol kráľ takýto, mohla povedať, že ho miluje.

Hudba utíchla. Dávid zdvihol hlavu a pozrel jej smerom. Michol sa zatajil dych, keď sa im stretli pohľady. Letmo sa na ňu usmial, na lícach sa mu objavili jamky, čo jej takmer zastavilo srdce. Vedel čítať jej myšlienky? Mohol by zistiť, ako po ňom vo svojom srdci túži? Dávidov pohľad sa presunul na jej sestru. Michol sa otočila a všimla si rumenec na lícach svojej sestry Merob.

Za okamih pozrela z Merob na Dávída, no ten sa už otočil k Jonatánovi a kráľovi. Ale nie dosť rýchlo, aby skryl to, čo mu videla v očiach. Jeho pohľad jej povedal viac, než by sa dalo vyjadriť slovami.

Dávid – muž, ktorý si získal jej srdce – bol zamilovaný do jej sestry.

2

Dávid pravou rukou zvieral prak, krúžil ním v širokom oblúku. Oči upieral na cieľ – rozštiepenú vázu, ktorá stála v diaľke na kameni. Krúžil stále rýchlejšie a potom s nacvičeným pohybom kameň uvoľnil.

Vo vzduchu to zasvišťalo a váza sa rozbila na mnoho malých úlomkov.

„To bolo presné!“

„Som rád, že netrafil moju hlavu.“

„Dobre, že je na našej strane.“

Dávid počul výkriky obdivu a na chrbte cítil priateľské potľapávanie. Ustúpil nabok, aby umožnil ďalšiemu z dvadsiatich štyroch Šaulových zbrojnošov zamieriť na iný cieľ. Pocítil dotyk na ramene a otočil sa. Princ Jonatán stál po jeho boku.

Dávid sklonil hlavu. „Pán môj. Nepočul som tvoje kroky.“

„Nikdy nič také nepriznávaj svojim nadriadeným, Dávid. Bojovník nesmie sklamať a stratiť svoju ostrážitosť.“ Jonatánove hnedé oči sa roztancovali.

Dávid vložil kameň do praku a rýchlo sa rozhlíadal na všetky strany. „Je to lepšie, pán môj?“ Usmial sa, potom vzal kameň z praku a zasunul ho do vrecúška na opasku. „Predpokladal som, že som medzi priateľmi.“

Jonatán si posunul tulec so šípmi na pleci, jeho tvár sa trochu zachmúrila. „V týchto dňoch je ťažké rozoznať priateľa od nepriateľa.“

Jonatán sa zahľadel na päťdesiatich mužov, ktorí boli rozdelení do menších skupín a cvičili na poli s lukom a prakom. Jeho pozornosť pritiahol kamenný stĺp na okraji poľa, na ktorý si mladíci umiestnili terč. Kamenný stĺp nazývali Ezel, čiže „odchod“, lebo stál blízko cesty, ktorá smerovala na juh od Gibey – k Dávidovmu domovu v Betleheme.

„Takže tentoraz máš povolenie zostať mesiac?“ spýtal sa Jonatán.

„Môj otec mi s radosťou dovolil, aby som slúžil kráľovi tak dlho, ako si to môj pán želá.“

Jonatán prikývol a obrátil sa na východ ku kamennej pevnosti okolo paláca. „Poďme sa prejsť.“

Dávid si zastrčil prak za opasok a nasledoval princa ďalej od tréningu zbrojnošov a ich kapitánov. V tichu medzi sebou cítili priateľstvo. Teplý vánok roznášal vo vzduchu biely peľ a šuchotal trávou pod ich sandálmi.

„Vidím, že s tebou opäť prišli aj tvoji synovci.“

David prikývol. „Joab a Abisai. Zdá sa, že sa mi nedarí pred nimi utiecť.“

Jonatán sa zasmial, jeho zachmúrený výraz nahradil široký úsmev. „Máme teda ešte jednu spoločnú vec. Ani mne by nevadilo na chvíľu stratiť z dohľadu jedného či dvoch členov rodiny.“

Dávid sa pozrel na Jonatána. „Veci sa nezlepšili, kým som bol preč.“

Nedaleko paláca Jonatán zamieril na západ k náhornej plošine, na ktorej stál veľký terebintový strom. Sadli si na zem medzi vyduté korene, viator sa pohrával s listami nad nimi.

„Veci sa nikdy nezlepšia, kým môj otec nebude ľutovať svoje hriechy,“ povedal Jonatán a položil medzi nich tulec a luk. „Počul si tie chýry, však?“

Dávid sa pozrel na Jonatána a pohľady sa im stretli. „Aké chýry, pán môj?“

„O mojom otcovi a Amalekitoch a Samuelovej predpovedi. Počul si o tom?“ Samozrejme, Dávid o tom počul. Ale prorok Samuel ho varoval, aby o tom nehovoril. To, čo Samuel predpovedal kráľovi Šaulovi, počula len hŕstka ľudí. A Šaul bol stále pri moci, takže Dávid mal o to väčší dôvod mlčať o tejto veci. Čo by si mohol dovoliť prezradiť budúcemu izraelskému kráľovi – svojmu súperovi?

„Viem, že Samuel bol nešťastný, keď tvoj otec odmietol pozabíjať všetkých Amalekitov.“ Vzal zo zeme vetvičku a pozrel na Jonatána.

Princ si zložil koženú prilbu a rukou si prehrabal hnedé vlasy, ktoré mu siahali po pleciah. „Moji bratia o tom tiež nevedia. Ale v ten deň som tam bol. Počul som Samuelovu predpoveď.“ Potom sa obrátil k Dávidovi. „Povedz mi, Dávid. Stretol si sa s prorokom?“

Dávidovi poskočilo srdce. Snažil sa hľadiť priamo na jeden bod, aby na ňom nebolo vidieť rozrušenie. „Áno.“

„Kedy?“

Dávidovi sa skrútil žalúdok. „Pred pár mesiacmi... predtým, ako ma zavolali, aby som hral pre tvojho otca,“ odmlčal sa. V tichu bolo počuť cvrlikanie cvrčkov a spev vtákov. „Prečo sa pýtaš?“

Jonatán si pohladil bradu. „Samuel povedal môjmu otcovi, že mu Pán vezme kráľovstvo a dá ho inému, jeho blížnemu – niekomu, kto bude lepší, ako bol on,“ pozrel za Dávda, akoby bol hlboko zamyslený. „Nechcem sa starať do tvojich záležitostí, Dávid. Ale jednu vec musím vedieť.“ Dávidovi sa postavili chlpy na rukách. „Čo by si potreboval vedieť, princ môj?“

Jonatán si položil ruky na kolená. Pevne sa pozrel Dávidovi do očí. „Pomazal Samuel teba?“

Michol sa rozbehla cez kamenné chodby sychravej pevnosti. Kam mohol ísť? Niežeby sa príliš zaujímala o vyrezávanú drevenú

bábiku, ktorú jej ukradol z izby, ale Isboset ju poriadne hneval a jeho hry ju už unavovali. Okrem toho, tá bábika bola prvou hračkou, ktorú pre ňu Jonatán vyrezal, a chcela si ju nechať.

Staršieho brata uvidela, ako sa hrbí v kúte na chodbe pred svojou spálňou. Michol si uhladila rúcho a vykročila k nemu. Chlapec ju uvidel a vyskočil na nohy. „Vráť mi to, Isboset.“ No on držal bábiku nad hlavou a smial sa.

Michol k nemu pristúpila bližšie. Pokúsil sa otočiť a utiecť, ale narazil na stenu. Nebolo, kam inam ísť.

„Toto je modla.“ Isboset ukázal na bábiku, potom si prešiel rukou po svojich strapatých vlasoch presne tak, ako to robieval Jonatán.

Michol ustúpila o krok dozadu, mala pocit, že dostala facku. „Nie, nie je. Jonatán by z toho neurobil modlu.“

„Áno, je to modla. Mama má také vo svojej izbe, len sú väčšie. Má ich na stráži pri dverách.“

Michol sa pokúsila vychmatnúť Isbosetovi z rúk bábiku, ktorá bola prvým Jonatánovým pokusom o vyrezávanie. Bábika sa vôbec nepodobala na terafim jej matky. „Mama sa modlí k modlám,“ povedal Isboset.

Vážne to jej mama urobila?

„Ako to vieš?“ Adonaja by to nepotešilo. Jonatán ju učil jedno prikázanie, ktoré hovorilo: „Nebudeš mať iných bohov okrem mňa.“

„Videl som ju,“ stisol Micholinu bábiku. „Teraz mám aj ja jednu a môžem sa k nej modliť.“

„Nie, Isboset, nikdy sa nesmieš modliť k modle,“ pohladila mu ruku. Keby to len dokázal pochopiť. „Adonaj nemá rád, keď sa modlíme k niekomu inému ako k nemu.“

Na jeho tvári sa mihla nerozhodnosť, hnedé oči sa mu zaleskli a zdalo sa, že mu vyhrknu slzy. „Keby som neposlúchol Adonaja, mohol by som skončiť ako otec, však?“ Vystrel ruku a podal jej bábiku. „Vezmi si ju, Michol. Rýchlo, aby po mňa neprišli démoni.“

Michol sa pozrela na kus dreva a potom na brata. Možno si uvedomoval viac, ako si ostatní mysleli. Vzala si od neho bábiku a strčila si ju do vrecka na šatách. „Dobre si sa rozhodol, Isboset.“

Isboset ju prudko objal, potom sa na ňu pozrel. „Zahod' to, Michol. Urob to čo najrýchlejšie.“

„Dobrý nápad,“ povedala a rozbehla sa späť do svojej izby. Tentoraz bábiku ukryje na lepšom mieste, aby ochránila Isboseta pred jeho zlými myšlienkami.

„Dávid, počúvaš ma? Alebo mi nechceš odpovedať?“ Jonatán svojimi jasnými očami pozeral priamo na Dávida, plecيا mal vystreté. „Pomazal ťa Samuel?“

Nastala chvíľa pravdy. Teraz sa jej už nedalo vyhnúť. Dávidovi stislo srdce, jeho pocity by sa len ťažko dali opísať. Sklopil oči a skúmal zem.

Prosím, Pán môj, povedz mi, čo mám robiť.

Zdvihol hlavu a mierne prikývol.

Jonatánove plecيا stratili vojenskú pózu. Pozeral sa do diaľky. „Myslel som si to.“

Na chvíľu zostalo medzi nimi napäté ticho, potom princ vstal, zdvihol luk a tulec so šípmi a položil ich Dávidovi k nohám. Potom, skôr než ho Dávid stihol zastaviť, si Jonatán kľakol a sklonil hlavu.

„Prosím, neklaňaj sa mi, princ môj,“ povedal Dávid. „To ja si musím kľaknúť pred tebou a pokloniť sa ti.“

Jonatán sa mu pozorne zahľad do očí. „To ukáže čas, či nie?“ Postavil sa, potom chytil Dávida za pravú ruku a vytiahol ho na nohy. „Čo keby som ťa teraz naučil používať tieto veci? Veď kráľ musí byť najprv bojovník,“ odmlčal sa. „A ak vezmeme do úvahy Mojžišovo učenie, predpokladám, že Najvyšší by chcel, aby kráľ mal aj srdce pastiera.“

Prešla hodina. Michol mala svoju drevenú bábiku stále zastrčenú vo vrečku šiat. Zdalo sa jej, že váha bábiky každou chvíľou

rastie. Keď prechádzala okolo kuchyne, matka ju zavolala, čím jej zabránila, aby splnila sľub, ktorý dala pred chvíľou Isbosetovi. Michol si všimla vyrezávaný obraz nad pecami, bola to ďalšia modla. Vari už boli všade? Kedy sa matke podarilo vyzdobiť nimi celý dom?

Keď kráčala po tmavých chodbách, v žalúdku sa jej usadil nepríjemný pocit. Bábika ju akoby pálila na boku. Zašla za roh a v hlave jej vírili myšlienky. Kam by ju mohla schovať? Možno ju mala hodiť do zásob paliva, aby sa v peci premenila na popol. Ale na druhej strane nechcela zničiť to, čo pre ňu vytvoril Jonatán.

V každom prípade ju musí schovať.

Vybehla na vonkajšie nádvorie. Prešla cez dvere a zakopla. Nabrala späť rovnováhu a takmer vrazila do Dávida.

„Pani moja! Si zranená?“

Pozrela do Dávidových živých tmavých očí a mala pocit, že omdlie.

„Kam sa tak ponáhľaš?“ usmial sa a jeho úsmev jej rozbúšil srdce. Veľmi pomaly si vydýchla. „Len som si niečo potrebovala zariadiť.“

„Chápem. Musí to byť naliehavé.“

„Áno – vlastne nie – nie tak celkom...“ Na lícach cítila teplo. Mala by byť rada, že má príležitosť porozprávať sa s ním. Tak prečo sa zrazu cítila ako stratené dievčatko, ktoré nevie nájsť slová, a prečo bola taká nervózna? „Ja... je to rodinná záležitosť.“

„Nejde opäť o tvojho otca, však?“ Napla sa mu čelusť a urobil krok, akoby bol pripravený okamžite sa ponáhľať ku kráľovi.

„Nie, nie, o to nejde.“ Pozrela na kožené sandále na jeho zaprášených nohách. Nikto sa neponúkol, že mu umyje nohy, keď vstúpil do paláca? Lenivé služobníctvo! Keby ho mala na starosti...

„To som rád,“ povedal Dávid, obrátil jej pozornosť opäť na neho. Pristihla sa, ako mu hľadí do krásnych bezodných očí.

„Prosím? ... ach, áno, ja tiež. Som rada, myslím – svojho otca.“ Na chvíľu stíchla, líca jej horeli. Michol si položila ruku na srdce

a zhlboka sa nadýchla. „Prepáč. Určite sa ti zdá, že hovorím, ako keby som bola pomätená.“ Pozbierala odvalu a srdečne sa na neho usmiala.

„Vôbec nie, princezná. Len sa mi zdá, že si roztržitá,“ opätoval jej úsmev a ustúpil o krok dozadu. „Ospravedlň ma, musím už ísť.“

„Áno, samozrejme.“

Otočil sa a odchádzal.

„Dávid?“ Tolko by mu toho chcela povedať v tejto vzácnej chvíli osamote.

Opäť sa obrátil k nej, no udržiaval si odstup.

„Napriek tomu, čo si všetci myslia, už nie som dieťa.“

Dávid na ňu pozrel, zdvihol obočie. Mal v očiach ľútosť? „To skutočne nie si.“

„Chcem povedať, že Jonatán a otec sa ku mne niekedy správajú ako k dieťaťu. Ale už ním nie som.“

„Áno, zrejme je to tak. Ale chápem to. Si najmladšia – ako ja.“

Pozerala sa na neho dovtedy, kým sa im pohľady nestretli. „Tiež si najmladší z rodiny?“

Prikývol. Pre jeho očarujúci úsmev jej poskočilo srdce. „Nemám veľmi významné postavenie v rodine, vynechávajú ma pri dôležitých rozhodnutiach. Pridelili mi stráženie oviec.“

Michol sa rozšírili oči. „Naozaj? Aj u nás je to tak. Teda nie úplne, ale moji súrodenci ma stále oslovujú ‚malá sestrička‘, ako-by som nikdy nemala dospieť.“

„Možno preto, lebo príliš veľa beháš. Väčšina dospelých žien kráča dôstojne – vieš, so vztýčenou hlavou a vystrčenou bradou.“

Michol sa zasmiala, keď Dávid napodobnil postoj, o ktorom hovoril, no bola by radšej, keby jej smiech vyznieval sofistikovanejšie. „Možno áno. Budem musieť zostať elegantná a nudná, aby ma konečne začali považovať za ženu.“

Pri Dávidovom pohľade jej zvlhli dlane. „Nikdy nebudeš nudná, Michol,“ odštúpil od nej ďalej. „Teraz ťa už nechám, aby si si mohla zariadiť to, čo si chcela.“

Odišiel a na chvíľu po ňom vo vzduchu zostala vôňa polí. Michol ju vdýchla a veľmi si želala, aby s ňou mohol Dávid zostať navždy. Opäť pocítila váhu drevenej bábiky a vytiahla ju zo záhybov rúcha. Dávid bol oddaný Bohu a nikdy by u seba nedržal modlu. Chvíľku pozorovala, ako sa vzdáľuje, počúvala zvuk jeho krokov. Potom vykročila do záhrady s eleganciou – hlavu držala vysoko, bradu vystrčenú. Keď tam prišla, klakla si na kolená a ostrým kameňom vyryla do zeme jamu. Zaumienila si, že sa už nikdy nepriblíži k modle. Pustila bábiku a zahrnula ju hlinou.

3

Uprostred plnej sály stálo dvanásť žonglérov. Každý mal oblečené rúcho so znakom iného izraelského kmeňa. V pravej ruke držali granátové jablká a v ľavej miniatúrne červené prilby, ktoré predstavovali filištínskych vojakov.

V rytme hudby nasadzovali miniatúrne prilby na ovocie, potom ich vyhadzovali do vzduchu a pri chytení ich stisli tak, až sa rozpučili. Šťava z nich striekala po Šaulovej hodovnej sieni. Vždy, keď sa ovocie roztrieštilo, v dave to vyvolalo jasot a kráľ sa smial.

„Zasa vás všetkých pobijeme, vy filištínske psy,“ zakričal Šaul, keď sa posledné ovocie rozštiepilo, podobne ako hlava nepriateľa v boji. „Myslíte si, že nás môžete zavolať do Ely a vyhrať? Máte odvahu postaviť sa proti Šaulovým vojskám? Rozdrvíme vás na prach.“ Šaulov hlas stúpал s každou slabikou, na tvári mal tvrdý výraz. Od hnevu bola jeho tvár karmínová.

Dávid sedel v rohu miestnosti, lýru mal uloženú na kolenách, oči upieral na kráľa. Šaulov výraz potemnel, prstami sa dotkol spánkov.

„Môj harfista. Kde je môj harfista?“

Dávid sa postavil a vyšiel smerom do stredu miestnosti. Žongléri sa šmýkali a dupali po roztrieštenom ovocí, hrali, že šliapu po krvi nepriateľa.

„Prestaňte!“

V miestnosti zavládlo ticho.

Dávid skúmal kráľovu tvár. Odhadoval, akú má náladu, aby vedel, ako ho upokojiť. Bol to ďalší útok démona alebo ho len bolela hlava, lebo vypil veľa vína?

„Kde je môj harfista?“ žiadal kráľ, znelo to ako nárek. Šaul sa naklonil dopredu. Oboma rukami si prehrabával čierne vlasy, zlatú korunu si posunul a mal ju nakrivo.

Dávid vybrnkával harmonické akordy na svojej lýre, obišiel rozmiažené granátové jablká a posadil sa vedľa kráľa.

„Vypočuj, Bože, moju vrúcnu prosbu, všimni si moju modlitbu. Od konca zeme volám k tebe; keď sa mi srdce chveje úzkosťou, prived' ma na nedostupné bralo.“ Dávid zavrel oči a pri speve sa modlil. „Ty si moja nádej a bašta pred nepriateľom. V tvojom stánku chcem prebývať naveky a skrývať sa pod ochranou tvojich krídel.“

Vrúžanie ťažkých drevených dverí pritiahlo Dávidovu pozornosť na opačnú stranu miestnosti. Cez sálu prechádzala kráľovská stráž, ktorá viedla Šaulovu manželku Achinoam, jeho konkubínu Resfu a jeho dve dcéry Merob a Michol. Zastavili sa uprostred sály.

Dávid zahral ľahkú melódiu, aby zamaskoval ich príchod. Šaulove ženy sa zvykli rituálne lúčiť na týchto predvojnových hostinách. No tentoraz si to načasovali veľmi zle, horšie sa to už ani nedalo.

Pokračoval, hral a spieval piesne, ktoré väčšinou skladal po nociach, keď strážil ovce. Uvedomoval si, že púta pozornosť všetkých v plnej sále. V jeho hudbe bola sila, akoby v nej pôsobil Pán. Akoby Pánova sila prúdila prostredníctvom hudby k ľuďom.

Bol to zvláštny pocit.

Dávid sa rozhlíadal po miestnosti, v pohľadoch mužov aj žien si všimol stúpajúce uznanie. Kradmo sa pozrel na Merob, jej elegantná krása mu rozbúšila srdce. Lesklé, dlhé hnedé vlasy sa jej trblietali pod pruhovaným červeno-modrým závojom. Oči mala

tmavé ako vyleštené ónyxové kamene a olivovú pokožku hladkú ako jemný odev, ktorý mala na sebe. Jej vlhké červené pery ho priťahovali.

Srdce mu prudko búšilo, odvrátil pohľad. Prsty sa mu kĺzali po strunách a podarilo sa mu zahrať falošný tón. Opravil sa a snažil sa dostať svoje myšlienky pod kontrolu. Žiadna žena by nemala mať takú moc nad mužom.

Obrátil pozornosť na kráľa a Jonatána, ktorý sedel po jeho pravicu. Šaul mal zatvorené oči, hlavu zaklonenú, opretú o operadlo dreveného trónu. Dávid plynulo začal hrať inú melódiu, ktorá znela ako dážď a šumenie lístia.

Keď dohral, Šaulove oči boli čisté. Dávid sa usmial. Moc patrila Najvyššiemu Bohu.

Dávid si zhlboka vydýchol, keď Šaulove ženy vykročili dopredu, aby pozdravili kráľa. Sledoval elegantné ladné kroky Merob. Zastavila sa a zvodne sa na neho pozrela. Rukami stisla lýru, v ústach mu vyschlo. Ťažko prehltol a presunul svoj pohľad za ňu.

Mala príliš veľkú moc nad jeho emóciami. Ale pripomenul si, že moc patrí Adonajovi, nie Merob. Napriek tomu ho zrádzalo búšenie srdca.

„Poď dopredu.“ Na Šaulov príkaz prišla jeho žena Achinoam, s kráľovskou eleganciou pokľakla k Šaulovým nohám. Pobožkala mu vystretú ruku.

„Pán môj,“ prehovorila tenkým, napätým hlasom.

„Posaď sa, žena,“ povedal Šaul. Pohľad mu skĺzol na jeho konkubínu Resfu.

„Nech môj pán a kráľ Šaul žije naveky.“ Resfin lúbezný hlas sa niesol celou miestnosťou. Pomaly sa naklonila, lebo čakala dieťa, a pobožkala lem Šaulovho rukáva. Šaul ju mávnutím ruky prepustil a ona odišla na miesto, ktoré bolo najďalej od neho. Merob pristúpila a pobožkala Šaulovi chrbát ruky. Dávid ju sledoval, nevedel od nej odtrhnúť oči.

„Prišla si zaželať svojmu otcovi víťazstvo, dcéra?“

Dávid si všimol, ako Šaulovi zmäkol výraz tváre. Má nejakú mystickú moc aj nad ním?

„Áno, otec. Želám ti, aby si priniesol hlavu flištínskeho kráľa na striebornom podnose.“

Šaul si oprel hlavu o stoličku a zasmial sa. „Dobre som ťa učil. A ak sa mi podarí to, čo si želaš?“

Dievča zaujalo Dávida ešte viac. Vedela kráľa upokojiť. Prečo sa o to nepokúšala častejšie, keď jeho nálady stúpali a klesali?

„Želám si, aby si mi priviedol za manžela svojho najväčšieho bojovníka, otec. Niekoho, na koho budeš hrdý.“

Jej slová zneli ako med. Jasný ženský trik, ako prinútiť muža, aby splnil jej rozkaz. Všimol si to v manželstvách svojich bratov.

„Keď sa vrátíme ako víťazi, budeš si môcť vybrať z pekných mladých mužov,“ sľúbil Šaul.

Merob sa otočila, sadla si za matku a predstúpila Michol. Pobožkala Šaulov pečatný prsteň.

„Vráť sa ku mne v poriadku, otec,“ povedala a naklonila sa bližšie, aby Šaula pobožkala na líce. Šaulova tvár sa uvoľnila, oči mu zažiarili láskou.

Dávid sa posadil vzpriamenejšie, dievča upútalo jeho pozornosť. Žiadny presladený tón, žiadne povýšenecké dvíhanie brady. Žiadna lákavá moc nad mužom.

„Vždy sa k tebe vrátim, Michol.“ Šaul ju oboma rukami pohladil okolo jej tváre. „Ani desaťtisíc Filištíncov by ma nedokázalo zadržať.“

Michol naklonila hlavu k Šaulovej veľkej dlani a usmiala sa. Dávidovi táto scéna pripomenula chvíľu, keď si držal pri srdci jedno z najmenších jahniat. Šaul ju pustil a Michol odchádzala. No potom sa otočila späť a pozrela kráľovi do očí. „Spolieham sa na teba, otec.“

Radostný výraz na Šaulovej tvári donútil Dávida premýšľať. Pozrel sa na Michol, ktorá teraz sedela vedľa svojej sestry. Bledomodrá pokrývka hlavy jej zakrývala bohaté ebenové vlasy a jej pokožka aj z diaľky žiarila. Bola od svojej sestry mladšia najmenej

o dva roky, ale pod pruhovaným rúchom sa skutočne ukazovali ženské krivky. Vyžarovala tajomnú tichú krásu. Nebola elegantná a zvodná ako jej sestra, ale nevinná a svieža. Ak by mal veriť svojim bratom, takýto typ ženy by sa dal ľahšie zvládnuť.

Znova sa pozrel na kráľa a rozmyslel si to. Možno by bratom nemal úplne veriť.

Dávida potom upútal Jonatánov pohľad, princ mu jemne prikývol. Hostina pred bojom bude trvať celú noc. Potom Šaul zhromaždí svoje tisícové vojsko a spolu sa vydajú na cestu do údolia Ela. Dávid vstal, schoval si pod pazuchu lýru a zamieril do ubytovne pre vojakov. Bol čas zbaliť sa a vrátiť sa domov.

„Dávid, počkaj!“ Michol vystúpila z tieňa stromov v stromoradi, ktoré lemovalo cestu z paláca do ubytovne.

„Michol?“ Dávid utiahol kožený remienok na lýre a pripevnil ju na otcovho osla. Pozrel jej do očí a v tej chvíli si myslela, že sa jej zastaví srdce.

Bojovala so svojimi pocitmi, ale aj tak pristúpila bližšie. „Ešte stále hodujú. Prišla som hneď, ako som mohla.“ Nadýchla sa, snažila sa upokojiť. „Chcela som sa rozlúčiť.“

Pri jeho charizmatickom úsmeve sa jej zachvelo srdce. „Zdá sa mi, že sme sa už rozlúčili.“ Na lícach ju páliło teplo a pozrela dolu. Ako to, že jeho slová jej vždy zviazali jazyk? Počula šuchot jeho sandálov, približoval sa k nej.

„Dávaj na seba pozor, princezná.“

Potlačila svoje rozbúrené emócie a pozrela mu do očí. „Dám. Budeš mi chýbať.“

Opäť sa usmial. „Možno sa jedného dňa opäť stretneme.“

Jedného dňa?

„Vieš, že tá môj otec bude potrebovať. Nemal by tá posielat' preč tak skoro. Čo ak sa démoni vrátia ešte dnes večer?“

Dávidov úsmev sa premenil na zamyslený výraz. „Tvoj otec musí bojovať vo vojne, Michol. Bude príliš zaneprázdnený,

nebude mať čas na to, aby ho posadli myšlienky, nad ktorými nebude vedieť získať kontrolu.“

Urobil krok dozadu, no napriek tomu bol dosť blízko, aby cítila jeho vôňu, ktorá jej pripomínala polia. *Ach, nechod! Zostaň!* Túžila vysloviť tie slová nahlas, no zostala len ticho.

„Prečo Pán dovolí, aby démoni trápili môjho otca?“

Pohladil si bradu, v nežnom pohľade mal súcit. „Neviem, princezná.“

„Je to preto, že nevyhubil všetkých Amalekitov, však?“ Michol odvrátila zrak. Hnevala sa na seba, že hovorí o svojom otcovi, keď Dávid odchádza. Chcela hovoriť o láske a manželstve a o svojom záujme o neho.

„Predpokladám, že je to možné.“ Otočil sa späť, aby zabezpečil vrecia na oslovi. „Naozaj to neviem povedať s istotou.“

„Čo budeš robiť, keď prídeš domov?“

Dávid sa pozrel na oblohu a pohladil osla po boku. Potom sa jej pozrel do očí. Uvádza ho do rozpakov? „Som pastier, Michol. Dni trávim na poliach a starám sa o páchnuce ovce.“

„Ovce nepáchnu až tak veľmi.“ Pohrávala sa so šerpou svojho pestrofarebného rúcha. Mal vo svojom domove pastierku, ku ktorej sa túžil vrátiť?

Dávid sa uškrnul. „Veľa času si pri ovciach netrávila. Život pri nich nie je taký príjemný ako v paláci.“

Michol sa pousmiala. „Radšej by som bývala medzi ovcami.“

Pocítila na sebe Dávidov pohľad a líca sa jej opäť rozohriali. „Žiješ privilegovaný život, Michol. Buď za to vďačná.“

„Ťažko by som mohla nazvať privilegovaným život v pochmúrnej kamennej pevnosti s nepredvídateľne vznetlivým otcom.“ Slová vyslovila drsnejšie, ako zamýšľala. „Si zasnúbený, Dávid?“

Jeho osol zafíkal a Dávid obrátil pozornosť na zviera. Skontroloval oslovi uzdu. Ticho medzi nimi rástlo. Ach, keby tak dokázala tie slová vziať späť a vrátiť ich do jej srdca, na miesto, kam patrili. Nemali sa dostať von, aby ich počul. Prestúpila z jednej nohy na druhú. Bola to hlúpa otázka a ona sa do takýchto vecí nemala starať.

„Napriek tomu Boh postavil tvoju rodinu nad všetky ostatné,“ povedal nakoniec Dávid a ignoroval jej otázku. Hovoril vážnym tónom, v jeho tmavých očiach videla záujem. „A to ťa robí šťastnou.“

Michol sa zachvel žalúdok, keď sa mu zahľadela do očí.

„Ak si to myslíš...“

Sledovala, ako jeho tvár nadobudla náklonnosť staršieho brata. „Myslím si to.“ Chytil osla za opraty a popohнал ho. „A nie, nie som zasnúbený.“

Michol uprela pohľad na Dávidov chrbát. V okamihu sa jej rozbúšilo srdce, otočil sa a jeho oči sa stretli s jej. Tá chvíľka jej pripadala ako známy dotyk, pri ktorom Michol opäť poskočilo srdce. Michol hľadela na Dávida, ako sa vzdáva, a v duši sa jej usadila hlboká bolesť. Nechcela, aby sa k nej správal ako k sestre. Nevidel to?

„Šťastnú cestu, Dávid,“ podarilo sa jej zahnať slzy. Skôr než prešiel cez bránu, Michol sa otočila a rozbehla sa späť do paláca.